

KAPITOLA DEVÁTÁ

Čarodějnická zkouška

Satýr s Christopherem se ohlásili na recepci a pokračovali k výtahům, jež je vezmou do příslušného podlaží na čarodějnickou zkoušku. Christopher byl celkem nervózní, protože nevěděl, co se tam bude dít – zda bude dostávat instrukce průběžně nebo musí hledat nápovědy. Podle něho by to mohlo být něco jako ve filmu *Hraj a přežiješ!* kde bývají různé nápisy na zdech nebo na papírech, které jsou ukryté v okolí konajícího se úkolu nebo krátké nahrávky vycházející z reproduktorů. Přemýšlel o tom hodně poslední dobou, a i by nejradši zkusil se podívat do budoucnosti, jak to bude probíhat, ale to bylo striktně zakázané.

Hned by mu na to úřady přišly.

„*Moment!*“ uslyšeli za sebou známý hlas, když se otevřely dveře od výtahu. Byl to Christopherův otec, Florian. Spěchal za nimi a upravoval si svůj čarodějnický plášť, pod kterým schovával modrý smoking s černým motýlkem.

„*Floriane, nemáme čas—*“

„*Satýre, doprovodím svého syna na zkoušku osobně. Můžete jít.*“ Přerušil ho Florian.

„*Na zkoušku—*“

„*Jsem řekl, že ho doprovodím osobně. Díky!*“ znovu ho přerušil. Tentokrát důrazně.

Christopherův mentor svému studentovi popřál hodně štěstí a řekl mu, že se s ním uvidí po zkoušce. Poté kývl na Wittera von Anstettenu staršího a přesunul se k jinému výtahu a zmáčkl tlačítko.

„*Jsem na tebe hrdý, víš?*“ naklonil se k němu Florian, když se dveře zavřely a výtah se dal do pohybu.

„*Vím, cítím to.*“ Odvětil potichu.

„Víš, posledních pár let bylo, pro tebe, docela bolestivých, zmatených, kladl sis určité otázky – co to s námi je, co se změnilo a tak... Věř ale, že všechno má svůj důvod. Všechno, co se událo posledních pět let, bylo z určitého důvodu, který ti bohužel nemůžu říct.“

„Tak proč o tom teda mluvíš? Když to téma nemůžeš dotáhnout do konce?“ divil se a poté zakroutil hlavou. „Máš pravdu, posledních pět let bylo dost podivných a ukázalo mi to, že tebe a matku do života potřebovat nebudu, protože jsem skoro na všechno byl sám... Můžu ti udělat shrnutí věcí—“

„Znám je všechny. Ty věci, které se ti přihodily... Vím o nich, ale nešlo to a brzy pochopíš proč.“ Řekl mu otec.

„Kdy jako? Až tam budu na zkoušce sám a nikdo z vás mi zase nepomůže? Kdybych tam mohl mít aspoň kamarády, ale ty už skoro nemám ani v normálním životě – David odcestoval ke svému fotrovi do Španělska, Phillipa nejspíš neuvidím jakou dobu a o české rodině ani nemluví...“

„Nejsi sám. Vážně, věř mi.“ Přesvědčoval ho. „Nikdy si nebyl.“

„To už je teď jedno. Za pár hodin se rozhodne o mém osudu a kdoví, co bude pak...“

Florian se na moment odmlčel. Chtěl mu říct pravdu, jak a za jakých okolností přišel na svět, ale musel počkat až do jeho dvacátých narozenin. Čekal pět let. Oba s Radkou čekali pět let, aby osud jejich syna nebyl narušen. Měl hrozný nutkání to na něho vychrlit. Vykřičet to do světa, proč bude žít déle, než bylo ve skutečnosti předurčeno.

Určitě by mu to pomohlo nepoužívat temné emoce k provozování magie, jak se poslední rok ukazovalo. Temná morálka v něm převládala častěji, ale oni prostě nic nemohli dělat... Ani nikdo jiný, protože to taky nikdo nevěděl, kromě Floriana a Radky.

„Máš v hlavě skrytou jednu vzpomínku. Velmi důležitou vzpomínku, kterou jsem ti tam vložil. Víc už fakt říct nemohu,“ řekl mu rychle.

Výtah se zastavil a dveře se otevřely.

„Proč s tím přicházíš až teď?!“

„Protože vidím, jak se tvůj život mění v temný. I na knize kouzel je to poznat nebo sis snad nevšímal?“

„Všímal, ale co to má co dělat s tebou? Ty ses o můj život zrovna moc nezajímal nebo si snad zapomněl na Anglii?“ vyjekl na něho. Kouzlo upřímnosti vržené na Magicu na něho mělo stále svůj vliv.

„Nikdy na to nezapomenu. Ta vzpomínka ti ukáže, proč to všechno muselo být... Pár dní a pak to pochopíš, slibuju.“ V jeho hlase bylo slyšet zoufalství, jako by svého syna ztrácel před očima, jako duch, skrze které ho je vidět a postupně mizí. Měl takový pocit už dlouho a nemohl s tím počkat až po zkoušce.

Měl z ní docela špatný pocit, ale jako člen Christopherovy rodiny nemohl do čarodějnických zkoušek nijak zasahovat. Celkově nemohl do života svého syna nijak zasahovat kvůli toniku a smlouvě, co uzavřeli před dvaceti lety.

Šli po chodbě do místnosti, kde na ně čekal čarodějnický koncil společně s komisí, ve které byl Milias Brenn a jeho mentor Satýr, jehož místo bylo prázdné.

Christopher se tu konverzaci se svým otcem pokoušel zapomenout nebo aspoň v hlavě odložit na později, ale pořád mu tam lítala jeho slova – *pár dní a pak to pochopíš; všechno má svůj důvod; nemohli jsme nic dělat.* Odháněl je, ale držela se tam pořád. Na ta slova se soustředil tak, že ani nevnímal členy koncilu, kteří se mu postupně představovali. Koukal na ně, slyšel je, ale nevnímal. Nezaznamenal ani jedno jméno.

Čekal, kdy se objeví „velevážený; jeho *eminence, vznešenost sama*“ sám nejvyšší čaroděj Artur Bradford, kvůli kterému musel tohle všechno podstupovat. *Ten starej debil s tou svojí vznešenou prdelí by taky mohl sestoupit z toho svého blbého kanclu a podívat se, jak mi to půjde, když mě sem poslal.* Pomyslel si v duchu. Přišlo mu to vtipné a rád by se zasmál, když se mu v hlavě objevily další nadávky na Artura: *sráč s dřevěným kladívkem; pako zvolené čarodějnickou cháskou.* Představoval si, jak ho proměňuje v koně a pak zpět, akorát tu koňskou hlavu mu nechává. Byl to tak vtipný obrázek, až z toho vyprskl smíchy, ale zase se rychle srovnal, když uviděl naštvané výrazy členů koncilu.

„Christophere, přijde vám na pravidlech zkoušky snad něco vtipného?“ zeptala se ho Minerva Mallinen. Tak přece si někoho z koncilu pamatuje. Tu štabajznu z Kapitolu v Arkánakii. *Krásná a sexy jako vždycky,* řekl si v duchu.

„Ehm...“ vydal ze sebe Christopher. *„Promiňte, jen jsem myslel na vaše nohy—“*

Zasekl se a zčervenal. *„Promiňte... Na vaše slova!“* opravil se.

Jeden ze členů koncilu sedící vedle Minervy si zakryl ústa, aby nebyl vidět jeho úsměv. Florian se letmo podíval pod stůl na její nohy a usoudil, že jsou fakt dobré. Minerva protočila oči a zasunula nohy pod židli. V tuto chvíli musel jeho otec opustit místnost, jelikož nastal čas vyzkoušet teoretické znalosti jeho syna.

„*Položíme pár otázek z teorie,*“ Minerva otočila list. Byly to v celku snadné otázky na téma, které s ním Satýr – konečně seděl na svém místě – probíral na začátku kurzu. V tu dobu, kdy mu na jeho tělo vyčaroval svá pravidla. Ta už tam naštěstí nebyla, odčaroval je před pár dny.

Stále nebyl schopný se pořádně soustředit. Kouzlo upřímnosti ho nutilo prodírat se myšlenkami, jež se snažil v pozemském světě nevnímat. Cítil, že přichází změna, ne tak obrovská, ale zásadní. Zněla mu v hlavě písnička *I feel it coming*. Tato slova se opakovala pořád dokola. Satýr si toho všiml, že se Christopher při odpovědích zatrhává. Bylo mu jasné, o co tu běží. Bohužel tam byl pouze jako přísedící a nemohl jeho studentovi klást žádné otázky ani se za něho přimlouvat.

Za normálních okolností u zkoušek nebývají mentoři. Je to napsané v zákoně, ale Satýr Minervu přesvědčil, aby mu dala výjimku. Byl dost nervózní, více než Christopher, který k jeho překvapení měl odpověď na každou otázku, jenž mu členové komise či koncilu dali.

Zkoušení přerušilo bouchnutí dveří. Artur Bradford se konečně ráčil ukázat s omluvou, že měl jednání. *Tak ten debil mi naplánuje důležitou zkoušku, kvůli které se musím drtit celý rok a pak si najednou přijde pozdě?* Do Christophera se dal vztek. Měl chuť tady všechno a všechny podpálit, hlavně Bradforda.

„*Jak si vede pan Anstetten?*“ zeptal se, když dosedl na své místo.

„*Witter von Anstetten si vede dobře,*“ vydal ze sebe jízlivou odpověď na otázku, jež nebyla mířená na něho. Spojil si ruce za zády a své ohnivé touhy držel pod kontrolou.

„*Dobře,*“ Artur pohlédl na Minervu. „*Co demonstrace schopností?*“

„*Právě jsem s tím chtěla začít,*“ odsekla Minerva. Neměla ráda, když někdo chodil pozdě na domluvené schůzky či zkoušky. Artur poznal, že je na něho naštvaná a odvrátil od ní pohled na Christophera. „*Tak prosím.*“

„*Prosím, co?*“ pokrčil rameny. „*Co teď po mě chcete?*“

„*Když se otočíš,*“ Milias Brenn ukázal na druhou stranu místnost a tam se rozsvítila světla na stěnách. „*Uvidíš pomůcky, které ti poslouží k demonstrování tvých schopností.*“

Byla tam ze dřeva postavená hranice, štěrky, velká betonová krychle, zhasnutá pouliční lampa, ze které po zemi vedly přetržené kabely a velký plyšový medvěd. Minerva se zvedla od stolu a došla k němu s hadrovým pytlíkem v ruce. „*Tady v tom jsou papírky s názvy tvých jednotlivých schopností, které jsou obsaženy ve výpise. Vylosuj si, prosím, tři.*“

Rozevřela jej a Christopher do něho sáhl levou rukou. Papírky byly složené a bylo jich tam hodně. Vytáhl jeden a dal jí ho do ruky. „*Telekineze.*“ Řekla a pobídla ho, aby losoval dále. Jako druhý vytáhl živelnou magii a na potřetí to byla molekulární magie. „*Jak vidíš, připravili jsme ti pomůcky, na kterých nám předvedeš vylosovaná témata. Je jedno v jakém pořadí.*“ Šla zpět na své místo. Její dlouhé nohy si prohlíželi skoro všichni z komise.

Christopher cuknul koutky, jelikož mohl použít pyrokinezi. Bohužel, jenom na dané věci před ním, a ne na lidi, ale i za to byl rád. *Tak s čím pak začnu jako první?* Položil si otázku v hlavě. V obou dlaních vytvořil ohnivé koule a zároveň se seslal přes místnost. Jedna koule podpálila připravenou dřevěnou hranici a ta druhá zapálila velkého plyšového medvěda.

Velkou betonovou krychli, pomocí molekulární magie a modrých jisker, přeměnil v sochu se svojí podobiznou. Telekinezí vznesl do vzduchu štěrk, nechal jej chvíli kroužit kolem sebe, a nakonec všechny kamínky seslal proti zdi. Lampu na dálku shodil na zem jednoduchým gestem pravé ruky.

„*Hotovo, co dál?*“ Christopher rozhodil ruce.

„*Přejdeme k praktické zkoušce. Pamatuješ si pokyny, které jsem ti četla?*“ zkoušela ho Minerva.

Christopher tápal v paměti, jestli tam náhodou něco nezůstalo, ale viděl tam jenom Arturovo tělo s koňskou hlavou a Minervy hezké dlouhé nohy.

„*Omluvte mého syna, je z toho docela nervózní,*“ přerušil mu myšlenky jeho otec.

„*Ach, ti mladí dneska... To je něco...*“ zvedla oči v sloup. Znovu se podívala do papíru a začala Christopherovi předčítat jednotlivé body: „*Na tuto zkoušku máš jen jeden pokus. Pokud to nezvládneš, budeš si muset zažádat o pokus nový a dostaneš nového školitele.*“

To si dělá prdel, ne? Pomyslel si Christopher. Se Satýrem sice neměli nejlepší začátek, ale docela se mu jeho mentor zalíbil a hodně ho i naučil o magii. Na druhou stranu, kdyby mu dali jiného mentora, tak se se Satýrem bude i nadále vídat, jelikož mu učitel lezl za jeho matkou, Radkou...

Minerva pokračovala: „*Před zkouškou vypiješ lektvar připravený samotným učitelem, Maestem Jolineem, z neptunské čarodějnické univerzity. Lektvar bude, pouze po dobu zkoušky, působit na tělo jako dobíječ veškeré energie – nebude hrozit vysílení ani ztráta schopností kvůli nedostatku duševní energie; hlad, žízeň a vykonávání potřeby budou po dobu trvání praktického testu pozastaveny... Co tu máme dál...*“

Z obou stran papíru hledala, co by mu tak ještě rychle sdělila.

Připadalo mu to jako ve hře a docela se mu to i líbilo, ale měl z toho trochu strach, jelikož to přece byla *zkouška*, kterou mu nařídil sám nejvyšší čaroděj, a kdyby to podělal, byl by v průseru.

Nejvíce se mu snad líbil odstavec číslo šest: *Zkoušený čaroděj bude moci k plnění úkolů využívat jakékoli schopnosti, kterým vládne – ať už se jedná o molekulární, kardinalský nebo arciánský typ magie*. Říkal si tenkrát, že by mohl všechno a všechny sežehnout ohněm a měl by *splněno*, ale zkoušky byly připravené tak, aby prokázal skoro všechny své schopnosti.

Úřady nedělaly nijaké rozdíly mezi zlem a dobrem. Úkoly mohl řešit jak arciánskou, tak kardinalskou magií – rozhodnutí bylo čistě na něm – byla to základní úroveň čarodějnictví. Témata, která praktický test obsahovala, by pro něho měla být zvládnutelná. Ne *lehká*, ale *zvládnutelná*.

Učil se a praktikoval skoro celý rok. Dokonce u toho dělal i dvě maturity téměř ve stejný čas. Navíc, nemusí při tom využívat přímo svojí nastřádanou energii, nýbrž neomezenou, od úřadu pro čarodějnické vzdělávání. To se mu líbilo snad nejvíce.

„Smrt bude znamenat – nesplněno.“ Řekla Minerva. Ovšem, že při zkoušce nemůže doopravdy zemřít. Kdyby k tomu náhodou došlo, byl by vrácen zpátky do reality. Komise ke všemu bude hlídat průběh zkoušky skrze telepatická vidění, ale nebude v žádném případě moci zasáhnout. Ani napomáhat.

Předsedající Mallinen četla další body: *„Zadání úkolů budou vyobrazena buď v dopisech, časopisech, novinách, na zdech nebo budou někým vyřčena. Zásadním úkolem bude umět s těmito informacemi – ve většině případů jsou to hádanky – spolupracovat a splnit tak daný úkol. Témata a situace jednotlivých úkolů nebudou přímo životu nebezpečná, ale mohou zkoušejícího zranit, proto lektvar bude zajišťovat také pravidelnou fyzickou regeneraci – není-li tato schopnost součástí testu... Nezapomněla jsem na něco?“* podívala se do dalších papírů a pak se ohlédla na své kolegy v komisi.

„Když tak žádné dotazy nemám, kdybyste se náhodou ptala,“ poznamenal jízlivě Christopher. Potily se mu ruce nervozitou, tak si je otíral o tričko pod pláštěm.

„Dobře, pojď si vypít ten lektvar.“ Pobídla ho. Žlutá tekutina chutnala jako citronová, nesnesitelně sladká, limonáda. Ihned se mu zatmělo před očima.

Otevřel oči a ucítil, jak vibruje matrace. Ležel u sebe v posteli v Residenci Mayrových a budík na jeho mobilu hlásil 7:00. Alarm zrušil a s mobilem v ruce se převálil na pravý bok. Klikl na ikonu Instagramu a čekal, až se načtou příspěvky. *Nelze načíst nové příspěvky*, hlásila aplikace. Na liště upozornění svítila ikonka pro připojení k internetu, ale i po dalších pokusech to hlásilo to samé. Zkusil Facebook a nic... Ani aplikace pro stahování se nechtěla načíst.

„To nám to krásně začíná,“ řekl si naštvane pro sebe a zvedl se z postele. Ze šuplíku v šatně si vzal boxerky a oblékl si je. Rozespale šel dolu do kuchyně, kde nikdo nebyl a ve dřezu si napustil sklenici vody, i když vůbec neměl žízeň.

Slunce mu svítilo přímo do očí, když se nahnul přes dřez, aby zkontroloval teploměr za oknem, kde rtuť ukazovala třiadvacet stupňů. *„To bude zase vedro dneska,“* prohlásil znuděně a vypil sklenici vody.

V rohu kuchyně na lince pustil rádio, *„máme prvního července a svátek slaví Jaroslava, takže Jaroslavám přejeme všechno nejlepší. Dnes je také den architektury, takže architekti by si dnes v práci měli dát záležet, teda, pokud nějací v neděli vůbec pracují, ale nemusí to být jen architekti z povolání. Kutilové a kutilky, kteří třeba staví bunkry nebo... Máme prvního července a svátek slaví Jaroslava, takže Jaroslavám přejeme všechno nejlepší. Dnes je také... Máme prvního července a svátek slaví—“*

„–Jaroslava, my víme,“ doplnil a rádio vypnul. *„Co to s tím rádiem je dneska?“*

Šel se podívat, zda se někdo nachází v Residenci, ale nikde ani noha. Pracovna prázdná, také pokoje jeho bratranců, ložnice v prvním patře a v podkrovním patře taky nikdo nebyl. *Neodjeli náhodou na dovolenou?* Pomyslel si. *Kdepak, to bych o tom něco musel vědět...*

Vrátil se k době a provedl ranní rutinu. Vyčistil zuby, opláchl obličej, upravil vlasy, pochválil se v zrcadle... Bylo mu divný, že má černé oči. Nevzpomínal si, že by se mu v poslední době změnila morálka. Pokrčil rameny a šel si obléct černobílé sportovní kraťasy a šedé tílko. Obul si bílou sportovní obuv a vyrazil ven předním vchodem.

Foukal lehký vánek, který ho příjemně osvěžil, když vylezl do té kombinace vlhka z ranní rosy a pálicího slunce, díky které bylo jasné, že už po pár metrech chůze z něho poteče pot. Před barákem nebylo ani jedno auto. Ani jeho Audi. *„Hele vole, kde mám káru,“* vzpomněl si na scénu z jedné komedie s Ashtonem Kutcherem. Krátce se tomu zasmál, ale pak přemýšlel, kde pak asi mohl auto nechat. *Naposled bylo... Kde vůbec bylo naposled?* Téma, kterému se mohl věnovat při běhání.

Od hlavní brány to poklusem vzal vlevo kolem Sáro baráku, kde také nebylo ani jedno auto. Pak kolem hřiště a přes potok do vsi, kde také chcípl pes. V neděli to ale bývalo zcela normální. Někteří dospávali horečku sobotní noci, jelikož si obecní akci prodloužili o jeden den a jiní museli bohužel do zaměstnání.

Běžel se podívat do autodílny, pak na statek a do kavárny. Všude bylo zamčeno a ani po cestě nikoho nepotkal. Nakonec se běžel podívat do hospody, která, k jeho překvapení, byla otevřená. „*Je tu někdo?*“ zvolal, když vešel dovnitř, ale nikdo se neozýval.

Židle byly zvednuté a pod jedním stolem na podlaze ležel otevřený časopis. Všechno bylo perfektně uklizené až na ten časopis, který tam si zřejmě někdo zapomněl nebo mu tam omylem spadl. Zvedl ho a uviděl tam napsaný rozhovor s jedním fotbalistou a hned ho zaujala otázka „*Myslíte na své blízké při hře?*“

„*Co to je za stupidní otázku?*“ ptal se sám sebe. „*Jak můžu myslet na své blízké, když se musím soustředit na hru?*“

Byl opřený o bar a všiml si, že mu něco chybí na ruce. *Časové znamení* na jeho levé ruce bylo pryč. V ten moment si uvědomil, že by měl být na zkouškách. „*Do prdele!*“ vyjekl. „*Ta zkouška—*“ zarazil se, „*nebo už mám po zkoušce?*“ zapátral v paměti a nic se mu nevybavilo. Zvedl ruku a telekineticky posunul stůl o dva metry směrem k sobě. Schopnosti mu fungovaly, takže ve zkoušce musel uspět.

„*Ach, jasně,*“ usmál se. „*Všichni jsou někde schovaní, aby mě překvapili, protože mám dvacáté narozeniny... Dobře,*“ podíval se za bar – nikdo. Šel do kuchyně a pak do skladu a tam taky nikdo nebyl. „*No snad nejsou na hajzlech?*“ šel se tam podívat a taky ani noha.

„*Zkusím tátu,*“ chtěl se přemístit do vily Anstetten, ale nic. Pořád stál v hospodě. Zkusil to znovu a znovu, ale modré jiskry se ne a ne objevit. *Tati?* Zvolal telepaticky. *Tati!* Další pokus, ale bez odezvy.

„*Dobře, nepanikař,*“ říkal si, „*jen si z tebe dělají prdel.*“

Ale co když ne, pomyslel si. *Co když se jim něco stalo nebo to může být i sen.* Štípl se do ruky, „*au!*“ škulbl sebou a čekal, že se probudí v posteli, jenže nic.

Vyndal mobil z kapsy a vytočil matčino číslo, „*jen nám líto, ale s volaným číslem se nelze spojit—*“ zavěsil. Zkusil tátovo číslo, pak Erikovo, Katčiny, Matějovo, ale nikdo nebyl dostupný. Po chvíli se mu i vypnul mobil, i když ho měl plně nabitý a nešel mu zapnout.

„*Kurva!*“ našťvaně ho hodil na bar a přemýšlel, co bude dělat.

Vyběhl ven a poklusem mířil na statek. Dveře byly stále zamčené, a jelikož se nemohl teleportovat, tak to musel celé oběhnout a dostat se dovnitř zadem přes zahradu a stodolu. Vchod do baráku býval vždycky odemčený přes den, takže se dovnitř snadno dostal. Tam ho ale čekalo to samé, co doposud. Nikde nikdo. Ani zvířata.

„Tohle už je dost divný,“ řekl a opřel se o jídelní stůl v obýváku. Zavřel oči a pokusil se někoho telepaticky najít. Bylo jedno koho. Prostě nějakou mysl v okolí. Telepatické hledání bylo něco jako létat nad zemí ve výšce sto padesáti metrů.

Říkal tomu šedý svět, jelikož to taky tak vypadalo. Žádné barvy ani slunce. Prohledával okolí a doufal, že uvidí nějakou bílou energii – mysl jedince. Celá ves byla prázdná až na jedno místo. U fotbalového hřiště zachytil myšlenky, a když se přiblížil, uviděl svého opilého strýce Vojtěcha ležet v trávě.

Otevřel oči a vydal se na fotbalové hřiště. Došel na místo, kde by měl ležet a taky tam ležel. Vedle něho ležela prázdná lahev od slivovice. *„Vojto?“* sklonil se k němu a snažil se ho probudit. *„Hej!“* zakřičel, ale strýc nereagoval. Všude smrděl líh, jako by se v něm vykoupal. Zatřásl s ním. Strýc se pohnul a něco zamumlal.

„Vstávej, jde se domů,“ poplácal ho po tváři.

„C-co?“ pootevřel oči. Malé panenky a krvavé bělmo mluvilo za vše. Nevěděl ani kde je a trvalo mu, než rozpoznal Christophera. Ten mu pomohl na nohy a vzal jeho ruku kolem ramen. *„Fuj, to je smrad,“* řekl, když ucítil líh z jeho šatů a pot, který byl také nasáklý alkoholem. *„Asi tě hodím rovnou do bazénu.“*

„Bazén, ten vykopeme,“ mumlal si pod vousy.

Šel s ním podél potoka a zadem k Residenci. Položil ho na lehátko u bazénu, vzal prázdný kýbl a nabral do něj vodu.

„Ty si Martiné strom veli–“ začal zpívat, ale přerušilo ho, když na něho Christopher chrstl studenou vodu. *„Héé!“* vytřeštil oči a myslel, že ho trefí. *„Ty vole, zbláznil ses? Můžu dostat infarkt!“*

„Najednou se bojíš, že zemřeš. Hlavně, že si pořád stěžuješ, jak tě ten život bez Blanky nebaví a že chceš umřít,“ řekl. *„A když dojde na lámání chleba, tak jseš posranej!“*

„Nech mě radši na pokoji,“ odsekl Vojtěch.

„Chceš být bídný, nešťastný chlap, co čeká, až ho alkohol nadobro zbaví trápení?“

„Dej mi pokoj,“ mávl rukou.

„Fajn,“ kývl. „A když už teda budeš pokračovat na své cestě za sebevraždou, zkus myslet na své blízké, a co jim tím způsobuješ...“

Naštvaně šel do domu, když bránou projelo auto na pozemek. Z černého bavoráka vystoupila Lýdia a spěchala do domu.

„Babi, kde jsou všichni?“ zeptal se jí.

„No doma! Kde asi... A mě snad praskne močák!“ zaběhla do vchodu.

„Já, že jsem slepej–“ zarazil se ve chvíli, kdy uviděl vedle auta Lýdie stát další auta členů jeho rodiny včetně jeho Audi. Zmateně na ně koukal a šel se podívat dovnitř. Všichni najednou byli doma. Radka s Hanou pekly buchty v kuchyni, Matěj s Josefem v obýváku koukali na film.

„Kde jste všichni byli ráno?“ zeptal se mámy.

„Tam, kde jsme teď,“ odpověděla zmateně.

„Byl jsi běhat?“ zeptala se teta Hana.

„Hledal jsem vás po baráku, po vsi a nikde nikdo. Nakonec jsem našel ožralýho Vojtěcha ležet u hřiště a dotáhl ho sem.“

„A já si myslela, že spí u sebe,“ Hana pokrčila rameny. *„Ten se opravdu chce ulejt k smrti.“*

„Vždyť mu to říkáme všichni, ale to je prd platný. Odkývá to, jakože ano, budu hodný a vzápětí to do sebe zase lije,“ řekla Radka.

„Chceš udělat kafe nebo čaj?“ zeptala se ho teta.

„Ne-ne, díky,“ odmítl a šel nahoru do svého pokoje. Dělo se něco podivného a musel přijít na to, co. Z trezoru vytáhl svoji knihu kouzel, která hrála dvěma barvami – hnědá a černá. Otevřel ji a málem utrpěl šok. Stránky byly prázdné. Prolistoval celou knihu a nikde ani čárka. Vzal ji a seběhl zpátky do kuchyně.

„Koukněte!“ ukázal jim prázdné stránky.

„Prázdné stránky,“ řekla jeho matka, *„co má být?“*

„Co má být?“ zeptal se nechápavě. *„Zaklínadla, návody, teorie... Všechno je pryč!“*

„Promiň, ale s tím já ti nepomůžu. Musíš na svého otce,“ odsekla a věnovala se buchtám.

Kdyby to tak šlo, pomyslel si. Nedalo mu to a zkusil se přemístit k Florianovi do vily.

Povedlo se a ve vteřině stál s knihou v obýváku u klavíru. *„Dobrý ráno, synu,“* ozvalo se za ním. Florian seděl v županu u jídelního stolu, dával si snídani, pil kafe a četl *Wiener Zeitung*.

„Jak pro koho,“ šel k němu a položil knihu na stůl. *„Podívej se.“*

Florian odložil noviny, kde bylo na titulní straně: *Každý máme na světě svého dvojníka*, a nahlédl do knihy. „*Zvláštní*,“ listoval. „*Nepoužíval jsi nějaký zakrývací kouzlo?*“

„*Ne*,“ zatřásl hlavou. „*Magie mi nezmizela, schopnosti mi fungují, tak proč tu nic není?*“

„*Možná děda to bude vědět nebo to vezmeme na úřad*,“ navrhl Florian.

„*Je tu kocour?*“ zeptal se Christopher, vzal knihu a zamířil do svého pokoje.

„*Dneska jsem ho neviděl*,“ odpověděl táta.

Ve svém pokoji kocoura nenašel, tak šel o jedno patro výš do podkroví. Myslel, že by Samuel mohl mít s tímto problémem nějakou zkušenost, ale nebyl nikde k nalezení.

Sešel do prvního patra a potkal svého otce, jak vychází z ložnice oblečený v kalhotách a košili. „*Ahoj, Christophe*,“ pousmál se a dával si hodinky na levé zápěstí, „*už ses rozhodl, kde budeš trávit prázdniny?*“

„*Vypadá to, že asi na úřadě kvůli té knize*,“ ukázal na knihu, co měl v náruči.

„*Proč?*“ zeptal se. „*Co s ním je?*“

„*Vždyť jsem ti to před chvílí ukazoval, ne?*“ nechápavě kroutil hlavou. „*Jak tam chybí text.*“

„*Chybí text?*“ zeptal se znova.

Ten je snad sjetej, pomyslel si a otevřel knihu kouzel. „*Prázdný stránky, pamatuješ? Ukazoval jsem ti to, když jsi snídal...*“

„*Snídal? Já jsem ještě nesnídal... Ale tohle je zajímavý... Tys na to určitě použil zakrývací kouzlo anebo se ta kniha cítí ohroženě.*“

Nebyl na snídani? Řekl si v hlavě. *Vždyť je tam...*

V ten moment mu došlo, že tohle musí být čarodějnická zkouška. Jelikož podle směrnice nemohl používat rodinnou knihu kouzel ani jiné čarodějnické učebnice.

„*Ve vsi nikdo nebyl, dokud jsem díky telepatii nenašel ožralého strýce. Poté se všichni najednou objevili a mohl jsem se konečně přemístit sem*,“ přemýšlel nahlas.

„*O čem to mluvíš?*“ zeptal se ho otec.

„*Co kdyby ses šel dolu nasnídat, a já tam za chvíli přijdu*,“ navrhl tátovi. Ten souhlasil a šel po schodech dolu. Christopher zaběhl do svého pokoje, zavřel dveře a hodil knihu na postel. „*Ta mi nebude nic platná.*“

Takže, nikdo nikde, všude uklizeno a najednou se tam objeví časopis, ve kterém mě čirou náhodou zaujme otázka – myslí na své blízké. Chodil sem a tam a srovnával si myšlenky. *Myslet na blízké... Mysl, což je telepatie a blízké, to byl Vojtěch a na statku jsem musel použít telepatii,*

abych ho našel, tudíž první úkol musel být na téma telepatie... Aspoň myslím... Teda určitě, jinak by se poté ostatní neobjevili.

Usoudil, že to byl první úkol, takže teď přišel na řadu úkol druhý. „*Wiener Zeitung* měl na titulní straně článek o dvojnicích. Potkal jsem dva Floriany, takže budu muset zjistit, kdo z těch dvou je můj otec,” přemýšlel nad řešením. „*Zaútočit na ně a ten kdo se nechá zabít... Ne, to ne, bránit se budou oba dva... Schopnosti, potřebuju schopnosti!*“

Sednul k psacímu stolu a na papír si vypsál své schopnosti. „*Telepatie byla teď,*“ škrtnul jednu odrážku. „*Shapeshifting a předtucha, to říkal, že to nebude součástí,*“ další dvě schopnosti škrtnuty. „*Kinetické schopnosti mi asi nepomůžou, regenerace taky ne, takže mi zbývá empatie a molekulární magie... Přeměňovat je by byla hloupost, tudíž musí přijít na řadu empatie.*“

Pomalů sešel po schodech a do obývacího pokoje. U jídelního stolu seděli naproti sobě dva Florianové a navzájem si sebe nevšíмали. *To je ujetý, pomyslel si. To si jako toho nevšimnou?*

Táta v županu si stále četl denní tisk a táta v košili pil kafe a na tabletu kontroloval stav akcí. Christophera napadalo několik způsobů, jak to zjistit, ale ani jeden z nich nezahrnoval schopnost *empatie*. Zjistit to podle způsobu života byl jeden nápad.

Floriana nikdy neviděl snídat v županu. Vždycky přišel dolu už oblečený. Tak mu snad nikdy neřekl *dobrý ráno, synku*. Na druhou stranu, táta zase preferoval více noviny než tablet... Vlastně preferoval jenom noviny, a navíc radši četl *Kronen Zeitung* místo *Wiener Zeitung*. Ranní kávu si dával do malého šálku, což měl momentálně ten v županu, kdežto ten v košili měl šálek velký.

Jak já to zjistím, přemýšlel. Když zavolám „tati“, tak se otočí oba dva a po otázce, zda je můj táta, nebudu moc detekovat, kdo mluví pravdu a kdo ne... Ach, do prdele... Ale když jednoho dostanu mimo místnost, tak by to mohlo jít.

Otevřel ústa, že ho osloví, ale došlo mu, že by byl tam, kde předtím. Oba by se otočili, a když by jednoho vyzval, šel by i ten druhý. Další nápad byl jednoho z nich proměnit ve zvíře a toho druhého vyzpovídat a pak udělat to samé naopak. *Jenže to by nesměli sedět naproti sobě, myslel si. Jeden by to zaznamenal a bylo by to v prdeli... I když... Nevím ani, jestli oni vědí o sobě...*

„*Tati?*“ ozval se.

„*Ano?*“ naráz se oba na něho otočili.

„*Víš, kdo sedí naproti tobě?*“

„Ano, já přece,“ zase odpověděli naráz.

„Dobře,“ vztyčil palec a sedl si na gauč. *Tak tohle bude asi trochu těžký*, pomyslel si.

„Tati?“ ozval se znovu.

„Ano?“ opět se na něho oba otočili.

„*Jak se zachová ženská, když něco udělá špatně?*“

„*Obviní z toho svého chlapa,*“ oba pokrčili rameny a vrátili se zpět ke čtení.

Ti dva i stejně přemýšlí, začal si okusovat nehty na ruce. Když stejně přemýšlí, tak budou i stejně odpovídat a když budou stejně odpovídat, budou i stejně mluvit pravdu nebo stejně lhát. No z toho by se jeden posral...

Najednou ho něco napadlo. Zvedl se a otočil k nim čelem. Plán byl jednoho z nich zmrazit – zastavit kolem něho čas. Otázka ale byla, kdo zmrzne jako první. Střídal pohledy mezi nimi a nemohl se rozhodnout.

Kodex říká „nepoužívej zbytečně magii na členy své rodiny, když s nimi můžeš jednoduše mluvit“. *Ten, kdo tohle vymyslel, musel být úplný kokot*, pomyslel si. *Ovšem tohle je zkouška v časové smyčce a ven se to nedostane a vůbec... Mě to může být u prdele... Rodina nerodina...*

Zvedl ruku a rozevřel dlaň. Soustředil se na prostor kolem táty v županu a zastavil kolem něho čas. „Tati?“ zvolal na tátu v košili.

„Copak?“ koukl na něho Florian.

„*Jsi můj táta?*“ rovnou se zeptal. Aplikoval zde metodu jednoho kamaráda – *když nevím, tak se zeptám*. V ten moment nastražil empatii, že cítil jakoukoli emoci, která z jeho otce vycházela. Od tlukotu srdce přes plný žaludek od snídaně až po močový měchýř, který byl plný a dožadoval se vypuštění.

„Ovšem, že jsem,“ pousmál se. „*Jak tě taková otázka mohla vůbec napadnout?*“

Díky empatii věděl, že mu říká pravdu a v ten moment se Florian v županu rozplynul a zmizel. „*Nic, jen tak,*“ Christopher pokrčil rameny a dal ruku zpět podél těla.

„*Ach, musím se jít vyčcat,*“ táta se zvedl od stolu a odešel na záchod.

„*Uf, takže jsem vybral dobře,*“ oddechl si. „*Zajímalo by mě, co by, kdybych vybral toho druhého... Vlastně nezajímalo. Tenhle úkol zdá se být splněný.*“

Vyndal z kapsy papír se sepsanými schopnostmi a škrtnul *empatii*.

„*Mňau,*“ uslyšel za sebou kocoura.

„*Same, jsi tady,*“ sehnul se k němu. „*Jsi můj další úkol?*“

„Mňau.“

„Co kdybys mluvit jako člověk?“

„Mňau,“ kocour si sedl a začal si olizovat tlapu.

„Ten kocour si ze mě dělá prdel,“ narovnal se.

Čekal, co se bude dít dál. Prošel pokoj, jestli tam náhodou někde nebudou vodítka k dalšímu úkolu. Otevřel skrytou skříňku vedle krbu, kde skladovali lektvary, ale byla prázdná a v kuchyni také nic nenašel. Vyšel nahoru do svého pokoje a hledal tam. Vedle dveří na poličkách s fotkami nic zvláštního nebylo. V šatně měl všechno oblečení uklizené, což ho zmátlo, jelikož tam nikdy neměl takhle uklizené. Nepatřil zrovna k lidem, kteří pořád dokola uklízí. Koupelna také neobsahovala žádná vodítka.

V pokoji na psacím stole měl učebnice španělštiny, angličtiny, chemie a fyziky ze školy, které měl připravené někomu věnovat, jelikož na vysoké bude mít jiné. Hledal mezi nimi, ale žádné vodítko tam nebylo. Na židli měl francouzsko-německý slovník, ve kterém byl roh jedné stránky přehnutý. Otevřel slovník, ale špatně ho držel, tak mu najednou vyklouzl. Při chytání omylem vytrhl kousek stránky s ohnutým rohem. Nakonec se mu podařilo zachránit slovník před pádem na zem.

„Do prdele,“ rozčiloval se nad vytrhnutým kouskem stránky. Podíval se na něj a uviděl tam řádek *protéger* = *schützen*, což znamenalo – chránit.

„Chránit?“ díval se na to a přemýšlel. „Co mám chránit? Koho mám chránit?“

Sedl si a přemýšlel, co mu tím chtějí naznačit. *Někoho dalšího z rodiny nebo snad sebe?* Hladil si strniště a přemýšlel. *Kocoura? To asi ne. Budu se muset vrátit zpátky do Residence, třeba tam bude další vodítko.*

Zvedl se a zkusil se přemístit zpět do Residence, ale nešlo to, takže další úkol musel být někde v Anstettenově vile nebo v jejím okolí. Šel otevřít okno, jestli se něco náhodou neděje kolem baráku, ale musel ho zavřít, jelikož byl průvan, který shodil až na zem jednu ze zarámovaných fotek. Měl tam ještě skleničku s červenou růží, která taky málem spadla, ale Christopher ji včas telekineticky zachytil. „Kurva, rozbila se mi fotka,“ vrátil skleničku z růží na své místo a zvedl fotku, na které byl vyfocený jako malý společně s Erikem, když jim bylo šest let. Sklo bylo prasklé, střepy se válely na podlaze a v ten moment mu došlo, že teď jde o jeho nejlepšího kamaráda.

„Eriku!“ zhrozil se a snažil se přemístit k van Tasselovým do vily. Nakonec musel pěšky, jelikož měl z nějakého důvodu teleportaci blokovanou. Cesta mu dlouho netrvala, jelikož to

bylo kousek. Běžel po ulici a doufal, že dorazí včas. Brána na van Tasselův pozemek byla rozražená. Zřejmě skrz projelo auto, když byla zavřená. Na zemi byl kus nárazníku z auta a střepy ze světel. Podíval se k vile a uviděl před ní stát čtyři černé BMW. Dveře měla otevřená dokořán a u jednoho z nich leželo tělo neznámého chlapa v kvádru.

Čekajíc to nejhorší, přiběhl k vile a uslyšel střelení. „*Eriku!*“ zvolal a zamířil k hlavním dveřím, když se najednou zpoza rohu objevil další neznámý chlap ve smokingu s kalašnikovem v ruce.

„*Есть еще один!*“ zařval a připravil se k palbě. Christopher byl ale rychlejší a seslal na něho ohnivou kouli.

Minul.

Chlápek udělal kotrmelec vlevo a klečel na kolenou. Christopher na něho seslal další kouli, ale opět mimo, protože ten neznámý uskočil vpravo na zem. Rychle zvedl a zahájil palbu na Christophera. Ten rychle dal ruce před sebe a telekineticky zastavoval každou kulku, která ho měla zneškodnit. V zásobníku měl jen deset nábojů, takže musel rychle nabít, což se mu ale vymstilo, protože ho Christopher pomocí telekineze chytil a švihnutím ruky ho poslal na zeď vily.

Pro pana neznámého to bylo smrtící, jelikož se mu o zeď rozsekla lebka a poškodily vnitřní orgány. Na zem už spadla jen mrtvola s vykulenýma očima, ze kterých zmizel život. Krev mu tekla z rozseknuté hlavy, také z nosu, který měl zaražený v obličeji a z uší. Ruce měl zpřelámané.

„*Čtyři auta, šestnáct až dvacet chlapů, dva mrtví, takže tak osmnáct tu může ještě být,*“ předpokládal. „*Eriku, prosím, buď živý...*“

Překročil mrtvolu a obešel roh, kde uslyšel několik výstřelů a ženský křik. Možná služebná? Ta nová služebná, která u nich pracovala necelý rok, jelikož se po té předchozí, paní Wienerové, slehla zem. Nebo snad Erikova matka? Nedokázal to identifikovat. *Zajímalo by mě, kdo vymýšlí tyhle zkoušky,* pomyslel si.

Šel pomalu podél zdi, když se najednou vynořil další chlap zpoza rohu, udělal pár kroků a postavil se čelem k zahradě. Měl mobil na uchu a s někým telefonoval. V druhé ruce svíral revolver. Christopher se zastavil a koukal na jeho bílou košili, na které byly stopy krve. Vtom se ho zmocnil vztek, při pomýšlení, že někoho z rodiny van Tasselových zabil. Proč by to ale dělal? Tahle rodina nikdy nikomu nic neudělala...

Nechtěl se ho ptát a seslal na něho ohnivou kouli, která ho zasáhla do zad. Řev byl krátký. Jen takové chvilkové zakřičení, jako když se člověk spálí o rozpálenou plotýnku na sporáku. Dvě vteřiny a na zemi po něm zbyla hromádka popele. Uslyšel křik a dalšího chlapa, který přiběhl ke svému, teď už ex-partťákovi. Vystrašeně zíral na zem. Pak se rozhlédl a spatřil Christophera. Zahleděl se mu do jeho černých očí a než stačil zareagovat, vznášel se metr nad zemí. Natažená ruka čaroděje plného vzteku a krvežíznivosti ho na dálku držela ve vzduchu. Svižné otočení zápěstí ho hned připravilo o život, když mu zlomilo vaz. Tělo odhodil, jako by to byl obyčejný pytel s odpadky.

Plný adrenalinu pokračoval dál. Obešel další roh. Okno ve francouzských dveřích vedoucích na terasu bylo rozsypané všude po zemi. Keramické květníky s maceškami a petúniemi se válely rozbité na trávě u zábradlí. Na terase byla malá kaluž krve a stopa směřující dovnitř vily. Hlavou se mu prohnala vzpomínka na jednu hru, kterou hrál před několika měsíci.

Název si nevybavil, ale pamatoval si, že to byl pěkný krvák. Mise, kde musel zachránit svojí mafiánskou rodinu, nedopadla vůbec dobře. Většinu jeho lidí postříleli a nejhorší bylo na konci mise sledovat chladnokrevné zabití jediné pokrevní příbuzné, co tam s nimi žila. Pevně doufal, že ho nepotká to samé. Být střelen, skácet se na zem a sledovat brutální vraždu z první řady. „Ne,“ řekl si pro sebe, „*tohle se nestane.*“

Potřeboval nápad. Zastavit čas a vplížit se do vily? To by nebylo zrovna rozumné. Vešel by dovnitř a uviděl tam krvavá jatka. Přestal by se koncentrovat, čas by šel dál a určitě by schytl několik kulek z kalašnikova. Telekinezí roztrhat na cucky všechny, co jsou uvnitř, jako to udělal v zimě se zavřeným zombie ve skladu, kam ho zavřela Asterollda? Taky ne, jelikož by to schytali i oběti. Čas ale utíkal, tak musel rychle něco vymyslet. Elektrokineze a aerokineze mu nic neříkaly. Pyrokinezi se chytal určitě použít, ale musel vědět, kdo tam je. Pomohla by telepatie. A co potom ovládnutí nějaké mysli se zbraní v ruce... To bylo ono. Jen musel doufat, že se zase zpoza nějakého rohu neobjeví další maniak s plným zásobníkem.

Postavil se ke zdi, zhluboka nadechl a zavřel oči. Myslí to vzal skrz zeď a uviděl tři muže v obýváku stát u vysklených dveří. Zřejmě čekali na signál od kolegy se zlomeným vazem. Toho se ale už nedočkají. Jeden stál vpravo ode dveří, druhý vlevo a ten třetí uprostřed a dál ode dveří. Zbraň připravenou k palbě. To byl Christopherovo člověk.

Dostal se mu do hlavy a po pár sekundách viděl jeho očima, když se mu podařilo ovládnout jeho mysl.

Staří jsou mrtví a na řadě jsou děti, myslel si gangster. Erikovo rodiče už musely být po smrti, podle jeho myšlenek. Erik a jeho skoro šestnáctiletý bratr ještě byli naživu. Aspoň v to doufal. Museli být drženi nahoře v prvním patře.

Zaměřil chláпка vlevo a stiskl spoušť. Nasypal do něho několik kulek, a to samé postihlo i toho druhého. Než stihli vůbec mrknout, leželi na podlaze, každý v kaluži vlastní krve. *Ted' se jako mám střílet do hlavy?* Pomyslel si Christopher. *To by bolelo... Skočit z okna taky nemůžu, když jsme v přízemí. Co ho ušetřit? Aspoň jednoho... Ale ne, on by mě určitě neušetřil. Van Tasselovi taky neušetřil.*

Odhodil zbraň a vyšel ven na terasu. Ještě pár kroků dál a opustil jeho mysl. Chlápek přišel k sobě a zmateně koukal před sebe. Mezitím se Christopher postavil k zábradlí, zvedl levou ruku, načež se vznesly střepy z betonu. Gangster se otočil a uviděl kousek od sebe stát mladého kluka s rukou mírně nataženou, kterou švihl směrem k němu, a kousky skla se mu zabodnuly do těla. Břicho, hrud', krk, stehna a obličej. Všude začala téct krev, prosakovat skrz bílou košili a tmavé kalhoty. Jeden velký díl ho zasáhl do úst takovou rychlostí, že mu trčel vzadu z temene hlavy. Spadl na záda a cukal sebou na zemi, dokud zranění nepodlehli.

Jestliže byly jeho počty správné, předpokládal, že ještě tak deset chlapů by tam mohlo být. Nebezpečných chlapů. Dva mrtví rodiče a dva mladí kluci *možná naživu*.

Obývacím pokojem se na podlaze táhla stopa krve až ke schodišti. Na stole byl skleněný popelník a v něm tři nedokouřené doutníky. Prošel kolem mrtvol u dveří a pokračoval přes místnost dál. Vedle vchodových dveří leželo tělo Erikova otce, které sem dotáhli z terasy. Měl ruce podél těla a hlavu natočenou na stranu. Oči měl otevřené a z úst mu tekla krev. Díra v krku od kulky a pár dalších bylo na hrudi a břiše. Jeho potrhaná tmavě modrá košile byla prosáklá krví. Bohužel už mu nebylo pomoci. *Ani magie tohle nespraví,* řekl si v duchu.

Doufal, že takovým stavu neuvidí Erika. Je to sice jen zkouška v časové smyčce, která nemá dopad na přítomnost, ale jeho vzpomínky z toho mu zůstanou a vidět své nejmilejší ležet v kaluži krve rozhodně nechtěl. Šel do kuchyně, kde objevil tělo matky svého kamaráda. S dírou v čele seděla na podlaze opřená o kuchyňskou linku. Christopher měl slzy na krajíčku, ale udržel je, jelikož měl vztek.

Vrátil se ke schodišti a šel nahoru do prvního patra. Na chodbě ležel revolver a majitel nikde. Prošel všechny pokoje a nikdo nikde nebyl. „*Možná na půdě,*“ řekl si. Tam bylo jen harampádí...

Scházel ze schodů do přízemí, když uslyšel vrtulník. Vchodové dveře byly otevřené. Před vilou to vypadalo pořád stejně. Čtyři auta, dvě mrtvoly a nasraný čaroděj s černými očmi. Vrtulník musel být vzadu, čemuž napovídal hluk ze zahrady. Běžel skrz barák na terasu a uviděl dva chlápky mířící k vrtulníku. Jeden měl v ruce zbraň a ten druhý vedl Erika, který měl za zády spoutané ruce. Otevřely dveře, vlezli dovnitř a helikoptéra začala pomalu stoupat. *To byl Erik*, pomyslel si a udělal pár kroků.

Vrtulník byl ve výšce dvaceti metrů, když se chystal zamířit pryč. To ale Christopher nechtěl dopustit a natáhl k němu obě ruce a telekineticky ho chytil. Se všemi to uvnitř cuklo. Co teď? Stáhnout vrtulník k zemi nebo poškodit vrtuli?

V první řadě musel zachránit kluka, který před chvilkou přišel o oba rodiče. K tomu by mu mohla pomoci schopnost *empatie*. Zaměřil se na emoce posádky uvnitř. Byli tam celkem čtyři. Zmatenost, panika, vztek a strach. Musel určit, co komu patřilo.

Kdo mohl být v tu chvíli zmatený? Zřejmě každý, jelikož se vrtulník pootočil, takže všichni mohli vidět Christophera stát u terasy s nataženými rukama zrovna ve chvíli, kdy měli letět pryč, ale pilot nemohl, protože mu nefungovalo řízení. Erik byl čaroděj, tudíž mohl ihned poznat, že to dělá nejlepší kamarád. Tím pádem on nemohl být ten *zmatený*. Dva zbývající gangsteři by se tak určitě cítili, jenže to jsou Rusové a podivné věci se v Rusku dějí pořád, tak proč by je tohle mělo překvapit. Kdoví...

Jedno věděl jistě a to, že Erik musel rychle z helikoptéry pryč a přivolat k sobě zmatenou osobu mu v tu chvíli intuice neradila. Další na řadě byl *vztek*. Ten Erik určitě necítil, jelikož byl právě unesen, a navíc nebyl *ten* typ.

Panika a strach. Jedna s těchto dvou mohla být jeho, teď šlo o to, jaká. Na to bohužel nebyl čas, a tak, podle intuice, zvolil – strach. Zachytil tu emoci a magicky ji k sobě přemístil. Měl opravdu štěstí, protože se u něho pomocí modrých jisker objevil Erik.

„*Christophere?*“ byl vyděšený a ruce měl stále svázané za zády. „*Co se děje? Kdo jsou ti chlapi?*“

„*Stoupni si za mě a rychle!*“ vyzval ho, když pořád na dálku držel vrtulník. Erik tak udělal a se strachem čekal, co se bude dít.

Christopher na moment ucítil úlevu, když věděl, že je Erik naživu a pod jeho ochranou. Ten pocit se ale hned změnil na zlobu. Zlobu vůči těm, co tohle způsobili a ti teď byli v tom vrtulníku. Jak je tedy potrestat? Zabít jako ostatní? Hezky jednoho po druhém, to by bylo ono, ale proč se s nimi zahazovat, když to mohl vyřešit najednou...

Rozevřené dlaně začal pomalu svírat. Nebylo to lehké, jelikož mezi nimi cítil ten mohutný stroj vznášející se nad zemí několik desítek metrů od nich. Zloba ale byla silnější než kov. Ten se právě začal ohýbat, když ruce svíral v pěst. Vrtule začala pomalu snižovat na otáčkách a ocas helikoptéry se zkroutil, jako kdyby byl z papíru. Okna praskla, jak se kabina pomalu scvrkávala a začalo tam být dost těsno. Ani řev těch chlapů Christophera nezastavil. *Zavraždili jste ty nejhodnější rodiče, co znám a teď chcípnete.* Opakoval si ve své hlavě. Taky že chcípili, když za pár sekund byla z vrtulníku železná koule, ze které tryskala krev, teď už mrtvých – rozmáčknutých –, pasažérů.

Uvolnil ruce a megakoule spadla na zem.

„Jsi v pořádku, kámo?“ otočil se na přeživšího a rozvázal mu ruce.

„Nic mi není, ale moje rodiče–“

„Poslouchej mě,“ dal mu ruku na rameno, *„pošlu tě do bezpečí.“*

„Christophere, co se tu děje? Proč nám ti chlapi tohle udělali?“

„Teď na to není čas, bohužel... Musíš do bezpečí,“ mávl rukou a modré jiskry přemístily Erika pryč. *Nic z toho si nebudeš pamatovat, protože se to nikdy nestane, kámo.* Pomyslel si.

Kde je nějaká indicie k dalšímu úkolu? Na tuhle otázku teď musel najít odpověď. V celé vile Tassel nenašel žádné vodítko nebo nápovědu. Prošel všechny místnosti. Erikův pokoj prošel několikrát, ale nikde nic. Vyšel ven, kde to stále vypadalo jako po boji a zamyšleně odešel směrem k bráně. Jelikož tohle všechno byla časová smyčka, tak neměl starost, jestli tu spoušť někdo viděl nebo uvidí... Podle něho bylo nynějším úkolem najít indicii. Možná, že to byla i hlavní zkouška, ale to mohl jenom hádat.

U brány si všiml ležícího pokerového žetonu na zemi. Bylo nemožné jej přehlédnout, jelikož byl celý zlatý. *„Poker?“* řekl si pro sebe a zvedl ho.

„Poker... Poker,“ přemýšlel. *„Ten občas hrají strýcové. Že by další zkouška probíhala u nich?“*

Přemístit se zpátky do Residence se mu nepodařilo, tudíž zkouška musela probíhat v Linci, jenže kde? Florian ani Katie poker nehráli – aspoň si myslel, že ho nehráli, když většinu času trávili buď v práci, nebo na výletech. Phillip měl rád poker, hrál ho často, ale nikdo nevěděl s kým. Buď to bylo na internetu, nebo s nějakými „tajnými“ známými, které nikdo nikdy neviděl, jelikož se scházeli na utajených místech, aby je nevyhmátla policie.

O prázdninách spolu hráli poker, což si ale nepamatoval. Byla to zrovna ta party na konci srpna, kde našel poházené pokerové žetony po obývací a koupelně. *Že by zkouška*

probíhala tam? Pomyslel si. Neměl k tomu místu ale žádný vztah, takže mu to přišlo jako nesmysl. Vydal se k vile Anstetten a po cestě přemýšlel nad místem, které by souviselo s Phillipem a pokerem. Zkusil se přemístit kamkoli z Lince, ale nešlo mu to, takže Paříž, kde naposled spolu museli hrát poker – podle těch rozsypaných žetonů –, nepřipadala v úvahu.

„Zubarrán!“ Nevěděl proč, ale najednou ho napadla škola. *„Jak ale škola souvisí s Phillipem a pokerem?“* Jediný způsob, jak to zjistit? Vzít si auto a zajet tam... Jenže tohle byla čarodějnická zkouška, kde se žádná vozidla nenacházela, kromě těch před vilou Tassel.

Magicky se přemístil do své – teď už bývalé – školy. Objevil se na chodbě u svojí bývalé skříňky, na které měl nalepený černý leták, a zlatým písmem tam bylo napsáno:

VITAPOKER

– KDYŽ JE V SÁZCE ŽIVOT –

„V sázce život,“ opakoval si pro sebe. *„No, snad nebudu hrát o Phillipa v pokeru?“*

Ve škole bylo chladno a venku se najednou začalo stmívat, když by správně mělo být ještě dopoledne. Proměnil si sportovní věci na sobě v normální černé triko, tmavě modré jeany a bílé tenisky, i když radši nosil derby boty, ale Satýr mu doporučil pohodlnou obuv během zkoušky. Derby boty nebyly zrovna nejpohodlnější, ale slušely mu. To bylo hlavní.

„Super, to jako budu muset prohledat každou třídu,“ řekl znuděně a vydal se po chodbě k nejbližším dveřím do třídy. Otevřel, podíval, nic neviděl, zavřel. Pokračoval dál a na podlaze našel další zlatý pokerový žeton. *„Jdu zřejmě dobře,“* sebral ho. Pokračoval dál po chodbě, než došel k učebně francouzštiny. Dveře byly otevřené a uvnitř zapáleno hromadu svíček.

Elektrika tu asi nefunguje. Pomyslel si, zatímco vcházel dovnitř. Školní lavice byly poskládané podél zdí a uprostřed jeden velký dřevěný masivní stůl. Vypadal skoro jako ten, co měli na panství v Innsbrucku. Seděl tam chlap v kápi. Do obličeje mu nebylo vidět a gestem nabídl Christopherovi místo. Na stole bylo pět karet v řadě.

„Kolik jsi cestou posbíral žetonů?“ zeptal se Christophera. Z kapsy vyndal celkem dva zlaté.

„No,“ pokrčil rameny, ale kápi si stále nesundal. *„I s tím se dá hrát.“*

„Kdo jsi?“ zeptal se Christopher.

„Ehm... Říkej mi Derrek.“

„Ok, Derreku,“ kývl hlavou. *„Kolik jsem měl mít celkem těch žetonů?“*

„Tři.“

„Aha,“ pozvedl obočí. Na moment zapřemýšlel, kde by mohl být ten třetí, ale na to nebylo moc času. „Takže. O co tu hraje?“

Derrek vyndal na stůl tři malé obálky. „V každé obálce je fotka jedné osoby, o kterou budeš hrát. Jelikož máš jen dva žetony, můžeš otevřít jen dvě obálky. Na základě té fotky se můžeš rozhodnout, zda budeš hrát nebo ne.“

„A jaké schopnosti mám při této zkoušce využít?“ nechápal Christopher.

„Jsem tu jako protihráč, ne instruktor.“

„Ok, tedy. Tak ukaž, co máš v těch obálkách.“

Christopher si mohl vybrat dvě ze tří a ta, co zbyla lehla popelem a dva zlaté žetony zmizely. V jedné byla fotka jeho sestry a ve druhé byla fotka Jasona.

„Co to vlastně znamená tohle?“ mával fotkami.

„Vyhraješ? Budou žít. Prohraješ? Zemřou. Tudíž bys to nesplnil. Už teď máš jednou ztracenou obálkou nakročenou k neúspěchu, takže budeš muset vyhrát obě fotky. Své karty si můžeš nechat vyměnit jen dvakrát. Zahození znamená prohru.“ Vysvětlil Derrek.

„Fajn,“ pokývl hlavou a kouknul na karty na stole.

Křížová desítka – kárová devítka – piková devítka – srdcová královna – srdcový král.

Ještě že si Christopher pamatoval, jak hrát poker a většinu kombinací, kterými lze porazit protihráče. Derrek zamíchal zbytek karet a podal mu dvě. Otočil je a měl tam károvou desítku a pikovou sedmičku. Musel se rozhodnout, zda s těmito kartami bude hrát, či ne.

„Takže? Necháš si karty nebo je chceš vyměnit?“

Přemýšlel, ale intuice mu radila, aby si je nechal, tudíž odmítl výměnu. Derrek otočil své karty a měl srdcovou osmičku a křížovou osmičku. Odhalil svoje a vyhrál sestřinu fotku. Nechápal, co tam dělá Jasonova fotka, když ho znal pouze půl roku, ale jelikož ho hodně přitahoval, tak mu ho tam nejspíš vybrali. Na fotce mu to slušelo, byl čerstvě ostříhaný.

„Ok, teď budeme hrát o tvého budoucího manžela,“ řekl Derrek.

„Budoucího manžela?“ zasmál se Christopher. „Nevím, jestli jsi byl posledních měsícůh na světle, Derreku, ale Jason má přítelkyni. Osobně jsem ho s ní viděl.“

Nezmínil, že mu nedávno pochválil jeho tělo a rozkrok, když se opil s Katkou a potkal ho. Malý pocit vzrušení mu projel mezi nohama, když si vzpomněl na Jasona v tom sportovním oblečení. Derrek rozdál pět karet na stůl.

Pikové eso – kárová osmička – piková desítka – piková sedmička – piková trojka.

Christopherovi přistály u rukou dvě karty. Piková královna a srdcová dvojka. V ten moment věděl, že z toho žádná kombinace nebude. Vyhrát by mohl jedině na vyšší kartu, ale nemohl zbytečně riskovat, protože to kvůli nenalezenému žetonu měl nerozhodně.

Napadlo ho, co by se stalo, kdyby našel jen jeden žeton? Automaticky by prohrál, protože by to bylo dva jedna? Zapomněl se v myšlenkách, že přeslechl Derrekovu otázku, zda si karty ponechá nebo je chce vyměnit. Kývl hlavou a karty vrátil.

Dostal nové: Kárové eso a srdcová sedmička. Teď to vypadalo nadějně. Dva páry. Musel doufat, že Derrek nebude také dva páry nebo vyšší kombinaci. Otočil karty a Derrek také. Málem se Christophera zmocnila panika, když spatřil, že jedna z Derrekových karet bylo Srdcové eso. Uklidnil se, když uviděl, že druhá karta byla kárová dvojka. Oddychl si, vyhrál Jasonovu fotku.

„Impozantní,“ kývl Derrek a stále neukázal svůj obličej.

„Kdo byl v té další obálce?“ zeptal se zvědavě Christopher, ale Derrek nevydal už ani hlásku a ani se nepohnul. Nereagoval ani když mu Christopher mával rukou před kapucí. *„Ok.“*

Zvedl se, vzal do ruky Sářinu a Jasonovu fotku. Vyšel na chodbu a fotky začaly hořet. Během pár vteřin z nich byl popel. Bral to jako konec této pokerové zkoušky, jelikož třída francouzštiny byla prázdná, nikde nikdo.

Naproti třídě bylo na zdi napsáno: *Tam, kde minulost bolí nejvíce!*

„Zasranej koncil,“ řekl naštvane. Tohle mu už jako zkouška nepřišla, když se měl vydat zpět do minulosti, resp. na místo, kde to nejvíce bolelo.

Za Laurou?

Ne.

Do Anglie.

Christopher stál na schodech, jež mu byly povědomé. Venku tma a skrze ona u schodiště prosvítal zářivý měsíc na nebi. Byl úplněk. Vyndal mobil z kapsy a zapnul svítilnu. Jak postupoval nahoru, vybavovala se mu jedna vzpomínka, kterou se mu podařilo tak nějak vytěsnit z paměti, ale zdálo se, že si přeci jen našla cestu zpět.

Nacházel se na půdě vojenské školy nedaleko Leedsu v Anglii.

Ty staré dveře s malou dírou u horního pantu. Vzal za kliku, zatímco se mu rozbušilo srdce a nechtěl, opravdu nechtěl vidět, co je za nimi, ale jeho tělo ho momentálně neposlouchalo.

Vešel dovnitř.

„*Tohle fakt ne!*“ vyhrkl a dveře se za ním zabouchly. Nešly otevřít ani odčarovat ani spálit na popel. Ohnivá koule se o ně rozplynula, jako by to byla hladina vody. Telekineze taky nepomohla, dveře se nepohnuly ani o milimetr.

Vzpomínka byla zpět a nebyla vůbec příjemná.

„*Hej! Vy tam!*“ křičel do prostoru. „*Chci to zrušit! Chci ukončit tu zkoušku! HEJ!*“

Komise, jež ho měla průběžně hodnotit, se neozývala. Nikdo se neozýval, neodpovídal ani na telepatické SOS. Mysl jeho otce a všech členů jeho rodiny byla z dosahu. Svítící mobil pořád držel v ruce. Vše bylo jako tenkrát. Hromada zaprášených obrazů opřena o zeď a krov pod pokrývkou střechy obalený pavučinami.

Šel kousek dál a stále nemohl uvěřit, že je zase tady. Na místě, kde se nachází doposud jeho nejhorší vzpomínka. „*Cameron.*“ Řekl do temnoty, jež se schovávala v rozích podkroví, kam nedosáhlo světlo zvenčí ani z jeho chytrého telefonu.

„*Christophere?*“ vyšlo z temnoty. Šepot nějakého dítěte. Trhl sebou a střídavě svítil do každého stínu. Byl tam jen nábytek. Starý smradlavý nábytek z pokojů internátu. Roztrhané matrace poházené na podlaze okousané od krys, jež se tu schovávaly před zimou. Teď tu ale žádné neviděl ani necítil.

Cítil akorát strach. „*Prosím ne!*“ zhluboka dýchal. Zpomalit tep a nezpanikařit byla priorita. Udělal krok vzad a patou zavadil o něco na zemi. Byla to učebnice matematiky „*salátové vydání*“ jak říkali někteří jeho spolužáci z Česka. Tmavě modrá a on moc dobře věděl, co to znamená. Odkud tato učebnice pochází. Tep se mu zvýšil ještě víc.

Nechal ji ležet na zaprášené dřevěné podlaze. Mávl nad ní rukou a kniha se otevřela přesně na straně, kde chtěl. Viděl tam vzkaz, který mu kdysi nechal Cameron, jeho první láska. **VEČER BUDE PODKROVÍ ZASE NAŠE.** Přál si, aby tento vzkaz nikdy nedostal.

Nikdy.

Chtěl odejít. „*Hej!*“ zvolal opět. Skončit tuhle zkoušku. Jít domu a zavřít se v pokoji, spálit ten proradný deník, kde měl uzamčené vzpomínky z Anglie.

„Kampak bys chtěl jít?“ ozvalo se za ním. Otočil se a uviděl velké špinavé zrcadlo u zdi, které tam před chvílí ještě nebylo. „Tobě se tu nelíbí?“ Mluvil k němu jeho vlastní odraz v zrcadle. „Musí se ti tu přece líbit, když ses sem tak těšil, pamatuješ?“

„Zase ty?“ řekl potichu.

„Áno, zase já.“ Kývl jeho odraz.

„Tohle není skutečný, tohle opravdu není skutečný,“ Christopher kroutil hlavou a udělal pár kroků k zrcadlu. Jeho odraz ale stál na místě a ani se nepohnul. Jako tenkrát.

„Co není skutečný?“ v ruce se mu objevil tmavý zápisník. „Ten příběh napsaný tady v tom tvém deníku?“

Christopherovi projel mráz po zádech při pohledu na svůj deník, který měl zapečetěný doma u své matky, Radky. V trezoru, začarovaný, nikdo se k němu nemohl dostat, jen on sám. Ten odraz otevřel deník a nalistoval nějakou stránku. „Dotýkal se mě. Přesně tak, byl na kluky. Přiznávám, že jsem o tom několikrát snil, ale v tu chvíli jsem v to nechtěl věřit. Ovšem, stalo se. Bylo to skvělé, bylo to velmi intenzivní. On, Cameron, chvěl se, a to mě velmi vzrušovalo—“

„Přestaň!“ vykřikl na zrcadlo. „Prostě... Mlč!“

Jeho odraz přimhouřil oči a prohlížel si ho. Vtom uslyšel vrzání, jež se ozývalo ze tmy. Znělo to, jako když se pomalu otevírají dveře od staré skříně. Ten zvuk byl tak hlasitý a při každém vrznutí Christopherovi projel mráz po zádech. Byl napjatý a čekal, že každou vteřinu na něho někdo nebo něco vylítne z temného rohu místnosti.

„Pravda,“ řekl odraz. „To krásné bysme mohli přeskočit... Přece jenom... Do téhle místnosti se hodí spíše něco akčního.“ Pomalu listoval v deníku a usmíval se.

„Proč jsem tady?“ zeptal se Christopher zničehonic. Ani tuto otázku neplánoval, prostě z něho sama vyšla.

„Třináctého května—“

„Ne!“ vyjekl. „Buď zticha!“

„Po tom nesnesitelném šikanování jsme spolu chtěli zdrhnout—“

„Drž hubu!“ Christopher to nevydržel, v dlani se mu objevila ohnivá koule a tu seslal na zrcadlo. Oheň se o sklo rozplynul a zmizel. Zrcadlo bylo nepoškozené.

„Měli jsme se sejít v podkroví pozdě večer. Přišel jsem tam a Cameron tam už byl. Podařilo se mu ukrást klíče. Tašku měl již připravenou...“

Vtom se otevřely dveře do podkroví a Christopher uviděl vcházet své mladší já. Konkrétně patnáctileté.

„Camerone?“ zvolal do tmy. Zaskřípaly dveře od skříně a ze stínu vyšel patnáctiletý kluk, delší blond vlasy, atletickou postavu stejně jako patnáctiletý Christopher.

„Tady jsem,“ odpověděl a objali se, načež se Cameron odtrhl, jelikož ho zabořila naražená žebra.

„Sakra, pardon, moc jsem tě zmáčknul?“ Christopher ho pohladil a dal mu pusku.

„Je to dobrý,“ věnoval mu zamilovaný výraz v měsíčním světle. „Já jsem ti taky musel způsobit bolest tím objetím, když tě včera zmlátili.“

„Zvláštní, ale nemám žádné modřiny,“ ukázal na sebe a usmál se. „Asi jsem se tu zocelil.“

„Kéž bych se taky zocelil a necítil bolest. Máš připravené věci?“

„Jasně, mám je přede dveřmi.“

„Uf,“ oddychl si Cameron. S Christopherem byli stále přitisknutí k sobě. „To je vzrušující. Opravdu tohle děláme?“

„Jasně,“ usmál se. „Zdrhneme odsud. Už tu jejich šikanu nebudeme nadále snášet. A když se nám někdo připleče do cesty...“

„...tak máme základní bojový výcvik.“ Doplnil ho Cameron.

Současný Christopher to všechno sledoval zpovzdálí, slzy v očích, bolest na hrudi a nohy přikované k podlaze. Nebyl schopný se pohnout ani o milimetr.

„Před desátou odjíždí autobus z Leedsu, takže nemusíme tolik chvátat, i když se odsud chci dostat co nejdříve,“ řekl Cameron a vzal si do ruky svojí cestovní tašku.

„Lásko, mluvil jsi se svojí tetou? Bude na nás čekat?“ zeptal se Christopher.

„Nebude čekat, ale nechám nám schovaný klíče k zahradnímu domku pod rohožkou. Díky Bohu proti tomu byla od začátku, tak jsem rád, že nám pomůže.“

„Z celého srdce jí děkujeme.“ Zahlásil Christopher a pohladil Camerona po tváři. Ten mu to opětoval a vášnivě se políbili.

„Tak, připraven?“ zeptal se vzrušeně Christopher.

„Jasný.“

Chytli se za ruce a vyrazili ke dveřím. Neudělali ani dva kroky, když se ve dveřích objevili tři kluci o rok starší než ti dva.

„Kampak, buzny?“ zeptal se ten, co šel první. Jmenoval se Caleb Horinski. Spolu s ním přišli Karim Horran a Robert Wellman. Nepřišli jim na pomoc ani je udat vychovatelům. Každý měl v kapse boxer.

„Co vy tři tady děláte?“ jízlivá otázka od Christophera zaplnila jejich uši. „Udali jste nás?“

„My,“ divil se Caleb. „Udat vás...? Kdepak. Proč bychom udávali nějaké buzny, když si s nimi můžeme vyřídit účty na půdě, kam nikdo nechodí.“

„Přesně.“ Souhlasil Karim a nasadil na ruku boxera. „Jen takový malinký vyřízení, než odsud zdrhnete.“

„Proč si myslíte, že zdrháme?“ zeptal se Cameron a pevně tiskl Christopherovu ruku.

„Myslíš si snad, že jsme úplně blbí?“ vykřikl psychicky nevyrovnaný Caleb. „Jedna cestovní taška na chodbě a ty držíš druhou. Na nákupy snad nejdete, ještě v tuto pozdní hodinu.“

„Vida,“ kývl Christopher. „On ten mozek umí i používat.“

„Ty drž hubu, skopčáku!“ okřikl ho Robert. Všichni tři se k nim začali přibližovat, krok po kroku. V Christopherovi a Cameronovi začal postupně stoupat adrenalin. Oba věděli, že tohle bude zlý a zřejmě to skončí i smrtí.

„Chcete nás zmlátit? Tak prosím,“ Christopher se postavil před Camerona. „Já z tebe strach nemám.“

„Oh,“ vdychl Caleb vzrušením. „Tohle si maximálně užiju.“

Současný Christopher stále stál na svém místě a se strachem rozklepaným tělem sledoval vzpomínku, jak on a Cameron museli poprat se třemi největšími hajzly z vojenské školy. Nebyl týden, kdyby je nenechali na pokoji. Christopher kolikrát nevědomky použil nově objevenou magii na odplatu, ať už jednoho z nich srazil na zem nebo na ně seslal židli. Pyrokinezi ale dosud nepoužil ani na jednoho z nich. Nesnažil se nijak zasáhnout, jelikož byl emočně paralyzovaný.

Karim držel Camerona a Caleb mu sázel pěsti do břicha a žeber, zatímco Robert škrtl Christophera zezadu. Musel sledovat, jak Cameron dostává pěsti a snažil se vysmeknout z Robertova sevření.

„Počkej!“ Karim vykřikl na Caleba. „Sotva stojí, už má dost.“

„Ne,“ Caleb skřípal zuby. „Tenhle bude mít dost, dokud nevydechne naposled.“

Cameronovi tekly slzy proudem po jeho zrudlém obličeji. Cítil tolik bolesti, že ani nedokázal přesně identifikovat, odkud vychází. Pěsti zasazené do jeho břicha a nadbříšku mu poranily slinivku a také mu nalomily několik žeber. Caleb ho nechtěl jenom zmlátit, chtěl ho v afektu zuřivosti umlátit k smrti.

Christopher vycítil jaké jsou jeho pohnutky a o to víc se snažil zbavit se Roberta. Jak mu ale docházel dech, budil se v něm vztek. Jeho zrudlý obličej lapal po dechu a věděl, že Robert ho jen tak nepustí. Chtěl ho uškrtit.

Jak držel Robertovu ruku, jež ho svírala, uviděl v hlavě kosti této ruky, hlavně od lokte do ramene. Viděl její strukturu a telekinezí jí dokázala na pětkrát zlomit. Křik málem poškodil jeho ušní bubínky a on na moment ucítil blaho z konání zla někomu jinému. Robert ležel na zemi, držel se za pravou ruku a řval z plných plic.

„Hej!“ zařval na Caleba. Zničehonic v levé dlani ucítil horko. Byla to ohnivá koule, která ho vůbec nepálila. Nepřišlo mu to vůbec divné, byl v afektu zuřivosti stejně jako Caleb, který se otočil a vyděsil se, když viděl, co na něho seslal.

„Oh, kurva!“ Caleb dal ruce před sebe, ale Karim zareagoval rychleji. Strčil do Camerona, který se snažil udržet na nohou, ale nestihl zareagovat na ohnivou kouli, která ho zasáhla do prsou. Další křik zaplnil půdní místnost, když se z Camerona stala živá pochodeň.

„Né!“ zařvali oba Christopherové nastejno.

„Co to kurva...!“ Caleb s vykulenýma očima sledoval, jak se Cameron mění v hromadu popele. S Karimem pohlédli na Christophera a chtěli se dát na útěk. Robert se stále svíral na zemi v bolestech.

„Zdrhej!“ zvolal Karim a s Calebem chtěli utéct, jenže Christopher je nataženou rukou odhodil dozadu na starý nábytek. Přeběhl k místu, kde před pár vteřinami stál Cameron a padl na kolena.

„Cameron...Cameron...Cameron,“ nechtěl věřit tomu, co právě provedl. Slzy mu tekly po tvářích. Byl to mix smutku a vzteku. „Né!“

„Ty!“ ukázal na Karima, který se zvedl ze země a pokulhával. Ve tváři měl hrůzu z toho, co se stane. Christopher myslí zachytil jeho stehenní kosti a vší silou je podélně rozlomil vejprůl. Karim padl na zem stejně jako Robert.

Rozeběhl se k němu a pravou rukou ho chytil pod krkem. Oheň mu proudil žilami až do dlaně. Pálil Karimovi krk až mu najednou plameny vyletěly z úst a byl mrtvý.

„Kurva, kurva!“ zařval Caleb, když viděl, co se stalo jeho spolupachateli. Pomočil se a snažil se zvednout na nohy. Christopher se soustředil na jeho hrud' a telekinezí mu zlámal všechna žebra, co měl. Nechal ho svírat se na zemi a vstal. Stál nad ním s nataženou rukou a zaměřoval jeho srdce. Rozhodoval se, zda ho vyrve ven nebo jen zastaví.

„Ty hazjle! Ty buzno, chcípni!“ řval Caleb. Christopher plný nenávisti a zármutku sevřel ruku v pěst, a tak mu zastavil srdce. Vytřeštěné oči a ústa dokořán vypovídaly, že je bez známek života.

Robert záhadně přišel k sobě a snažil se utéct z půdy. Christopher ho zaslechl, když se praštil o futra do zlomené ruky a běžel na schody. Neviděl pořádně na schody a klopýtl těsně před nimi. Odrazil se od zábradlí a skutálel se o patro níže, kde si zlomil vaz.

Christopher najednou procitl a začal zhluboka dýchat. Jako by se probudil z noční můry, jenže tahle noční můra pokračovala. Klečel u hromádky popela a nevěděl, co udělat, aby z ní byl zase Cameron. Brečel, stejně jako jeho starší verze stojící u zrcadla. Cítil tu bolest, co tenkrát, když se to stalo. Hrudník sevřený, neschopnost postavit se na nohy. Též padl na kolena a brečel, když viděl sám sebe v této situaci.

Odras v zrcadle zabouchl deník a vše, co patřilo do minulosti se rozplynulo. Byl tam jenom Christopher sám se svou bolestí a zlomeným srdcem. Cítil ohromný vztek vůči tomuto místu, vůči koncilu, který mu tohle připravil na zkoušku. Zloba plnila každé místo v jeho těle a postupně se měnila na oheň. Všechny negativní pocity, které v něm od té doby přetrvávaly se draly na povrch a měnily se v ohnivý živel, jež zapaloval vše kolem něho, a ne jenom na půdě. Šířilo se to celou budovou. Pokoje, umývárny, učebny, tělocvičny, toalety... Všechno bylo v plamenech. Všechna skla se vysypala a dveře rozletěly. Dokonale posekaná tráva kolem budovy byla najednou suchá a zem vyprahlá.

Několik metrů opodál se zničehonic vytvořila temná energie, která zmizela a místo ní stál Christopher. Ruce v pěst, slzy na tvářích a mysl zaměřenou na hořící budovu před sebou. V dáli byly slyšet hasičské sirény, které ani nezaznamenal, jedině, co chtěl, aby to místo navždy lehlo popelem. Zavřel oči a přidal na žáru.

„Christophere!“ uslyšel hlas svého otce. Otevřel oči a stál před komisí ve stejném stavu jako před pár sekundami. Florian se zvedl a přispěchal k němu stejně se Satýrem.

„Co s ním je? Co bylo v té zkoušce?“ sypal otázky na členy komise, když viděl, v jakém stavu je jeho syn.

„Christophere?“ zvedla se Minerva a spěchala k němu. Zatřásl hlavou a uvědomil si, kde je. Zpomalil dech a utřel si slzy.

„Jsem v pohodě,“ ujišťoval je i když nebyl v pohodě.

„Nevypadáš tak,“ Florian si ho prohlížel.

„Říkám, že jsem v pohodě!“ zakřičel a Minerva, Florian a Satýr se lekli. Popošel pár kroků, dokud nestál čelem k Nevyššímu čarodějovi. „Splnil jsem?“

„Gratuluji,“ Artur se zvedl ze židle. „Splněno.“

Christopher kývl a mlčky odešel pryč. Nereagoval na volání svého otce ani Satýra a spěchal k výtahům. U recepce ze sebe strhnul čarodějnický plášť a v portálové místnosti ho jeho otec dohonil.

„Christophere, počkej na mě,“ volal na něho. Sebral jeho plášť ze země a skočil do kruhu zrovna když jeho syn namačkal místo přistání a za pár sekund byli na panství Anstetten v Innsbrucku.

„Synku, mluv se mnou,“ chytl ho za rameno.

„Chci být sám,“ otočil se na něho. Černé oči plné zloby děsily Floriana, který ho radši nechal na pokoji a zděsil se ve chvíli, když viděl, jak temná energie pohltila Christopherovo tělo a byl pryč. Srdce mu přeskočilo, když se jeho největší strach stal skutečností.